

Хлопчик-Фігурка, який задоволений собою (скорочено)

Ігор Калинець

Ігор Калинець

Хлопчик-Фігурка, який задоволений собою

Трохи казка

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Ганнуся поверталася додому трамваєм. Була пізня осіння пора, вікна запотіли, і дівчинка намалювала пальчиком хлопчика: коло – голова, дві крапки – очі, риска – рот, два вуха, від кола довга тичка, що роздвоїлася, – ноги, з боків дві палки – руки. Потім дівчинка домалювала ще окуляри. Вийшов Хлопчик-Фігурка. Виходячи з трамваю, Ганнуся побачила, що він ожив. Ха-еФ попросив взяти його з собою. Ганнуся запропонувала лізти до її наплічника, і хлопчик розмістився в альбомі для малювання.

Удома перед сном Ганнуся вийняла альбом – хлопчик якраз умістився на аркуші. За такий малюнок дівчинка могла отримати двійку, тому попросила Ха-еФа забратися з альбому під час уроку малювання. Ха-еФ пообіцяв забратися, але він був цілком задоволений собою.

Наступного дня Ганнуся зовсім забула про Хлопчика, тому вчитель побачив малюнок. Дівчинка виправдовувалася, що вона просто бавилася. Вчитель за малюнок "Зима на нашому подвір'ї" поставив дівчинці п'ятірку, а такі малюнки, як з хлопчиком, малювати на окремому аркуші, а не в альбомі. І на сторінці, де спокійно прилип Ха-еФ, що не подавав жодних ознак життя, учитель виписав великий червоний знак запитання. Ха-еФ тішився, що знак питання надасть йому таємничості.

Увечері дівчинка трішки насварила Хлопчика за знак питання у альбомі, але Ха-еФ вважав, що дівчинці з ним пощастило. Він був задоволений собою і мріяв мати з іншого боку ще й знак оклику. Хлопчик говорив, що він найдостойніший з-поміж хлопчиків-фігурок, а Ганнуся попросила, щоб він придумав свою біографію.

На ранок у зошиті з української мови з'явилася автобіографія Ха-еФа, яка була написана Ганнусиним почерком на кілька сторінок. Хлопчик написав, що походить з далекої планети Хвігурія, де всі мешканці – хвігурки. Їхня планета вигідна для життя хвігурок, бо вся забудована довгими скляними стінами. Однак місця на планеті щораз менше, тому на Великій Раді вирішили вислати частину населення на інші планети, наприклад, на Землю. Ха-еФ попрощався з рідними – і ось він на Землі. Фігурки порозсіювалися всюди, а Хлопчик причаївся, невидимий, на трамвайній шибці, аж поки

Ганнуся не відновила його існування.

Учителька української мови, що саме збирала для перевірки зошити з домашніми вправами, побачила автобіографію Хлопчика і подумала, що це написала Ганнуся. Дівчинка отримала похвалу, тільки вчителька зауважила, що треба писати не "хвігурка", а "фігурка". От і скочила в халепу, думала дівчинка. Тепер даватимуть мені завдання складати казки чи оповідання.

Після "Мого життєпису" вчителька червоним олівцем написала "гарно". І поставила велично-червоний знак оклику. Ха-еФ буде задоволений з такої оцінки, подумала Ганнуся.

На уроці читання вчителька викликала дівчинку на середину класу і попросила для усіх прочитати "Життєпис". Дітям дуже сподобалося. Вчителька сказала, що в оповіданні бракує опису того хлопчика, та тут Ганнуся вийняла альбом і показала портрет Ха-еФа. Потім вчителька попросила учнів за вихідні спробувати скласти оповідання на вільну тему. Соломійка – Ганнусина подруга, попросила позичити їй Ха-еФа, щоб дивитися на нього і вигадувати оповідання.

Соломійка сиділа над рисунком цілий суботній вечір, але нічого цікавого не могла придумати. Раптом Ха-еФ обізвався до неї та пообіцяв написати життєпис, а вона хай лягає спати.

Назавтра у зошиті почерком Соломійки був написаний "Мій другий життєпис". Хлопчик описував напад татарської орди на Україну, коли люди втікали в ліси і дебри, шукали схову в печерах. До одної печери набилося багато людей. Малий Івасик з іншими дітьми забився у темний куток і на одній стіні побачив хвігурки людей і тварин. Івасик пальцем водив по заглибленнях рисунків. Саме там і був намальований Хлопчик-Хвігурка, який почав оживати. Колись фігурку Хлопчика намальовали жерці-волхви, і фігуркам передавалася їхня чарівна сила. Тому Івась, котрий торкався Хлопчика пальцем, теж сповнювався нею. Він виріс розумною і богобоязливою людиною, став ілюстратором книжок і підписувався як Іоан Печерський.

А ось зовсім недавно діти з товариства "Спадщина", що у Львові, відвідали ту саму печеру. Один із хлопчиків намацав на стіні Хлопчика, фігурка наче перейшла у хлопця. У Львові хлопець, добираючись трамваєм додому, пальцем повторив хвігурку на вікні. Потім він вийшов, а до фігурки усміхнулася школярка. Хлопчик–Фігурка подався за нею і став мандрувати на її аркуші з альбому.

Учителька на уроці літератури похвалила Соломійку за таке гарне оповідання, але знову виправила, що треба вживати "ф", а не "хв". На великій перерві Ганнуся і Соломійка замість тішитися, що їх усі, разом з учителькою, вважають авторами чудових оповідань, засумували, адже це писали не вони. Врешті дівчатка вирішили запхати малюнок із Ха-еФом однокласнику Богданкові в ранець. Вони так і зробили.

Вдома Богданко не робив домашні завдання, а побіг до хлопців на подвір'я, потім читав свого улюбленого "Тома Сойєра", врешті позабавлявся на татковому комп'ютері. Коли він вкладався спати, то з ним заговорив Хлопчик-Фігурка. Ха-еФ похвалився, що вміє каліграфічно писати, але Богданко навіть не знав, що це таке. Хлопець говорив, що

тепер каліграфії нікому не треба: є друкарські машинки, ксерокси, комп'ютери, на яких він вміє гарно бавитися.

Ха-еФ похвалився, що він сам із комп'ютера, і Богданко його не переміг би. Хлопці побилися об заклад: якщо Богданко програє у комп'ютерній грі з Ха-еФом, то носитиме Фігурку на плечах своєї майки ціле літо. А коли виграє Богданко, то Фігурка писатиме йому домашні справи.

Гра на комп'ютері була така: Ха-еФа малювала кольоровими крейдами дівчинка на тротуарі, а Богданко у ролі двірнички з мокрою шваброю мав стерти малюнок. Почалася комп'ютерна гра... Десь на десятій фігурці Богданко наздогнав дівчинку і переміг.

Хлопець наказав Ха-еФу писати оповідання, але не каліграфічно, а так, як пише він. Ха-еФ погодився, але попросив обвести його в альбомі кольоровими олівцями, щоб веселіше виглядати.

Фігурка написав оповідання про те, як жив у пам'яті комп'ютера. Він нічого не знав, з ним нічого не діялося. Та коли вмикали програму з ним, він отримував тіло, прокидався зі сну. Фігурка думав, як не дати себе стерти з лиця землі (чи то з тротуару, як у грі, де його малювала дівчинка). Він так напружено думав, що його думка і відчуття передавалися хлопчикові Богданкові, який сидів біля комп'ютера з мишкою у руці. Одного разу Богданко вловив його думки-бажання і вирішив визволити Хлопчика-Хвігурку з цієї гри. Він попросив свого татка, аби видрукував принтером Ха-еФа. Фігурка вийшов чорно-білим, але йому подобалося й так. Богданко втішився Ха-еФом на папері, він обвів рисунок кольоровими олівцями.

Вчительці сподобалося оповідання Богданка, але знову було зауваження про "хв". Раптом у Богданка вирвалося якимось несподівано, що то написав Хлопчик-Фігурка! Вчителька та й цілий клас недовірливо глянули на хлопця – ще мить і всі стали б сміятися з такого жарту. Богданко на підтвердження витяг аркуш, той, з Ганнусинового альбома, на якому Ха-еФ був поміж червоними знаками запитання й оклику. Ганнуса і Соломійка також проказали на цілий клас, що їхні оповідання писав Хлопчик-Фігурка.

Довелося усім повірити в існування Ха-еФа. Врешті сам Ха-еФ подав голос, запевнюючи усіх, що він напише кожному учневі свою біографію. Тільки істота, що задоволена собою, може це зробити, запевнив він на цілий клас.

Автору здається, що оця пригода трапилася тільки тому, що Ганнуса мала необережність дорисувати Ха-еФові на трамвайній шибці окуляри. Тому він такий розумний.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу